

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΧΟΡΕΨΑΜΕ – 'DA CVEN VICEKVET

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Λεβάν Ακίν

Ηθοποιοί: Λεβάν Γκεμπαλχιάνι, Μπάχι Λαλισβίλι, Άνα Γιαβακισβίλι.

Φωτογραφία: Lisabi Fridell

Μοντάζ: Levan Akin, Simon Carlgren

Χώρα: Γεωργία, Σουηδία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 105΄

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

15 Βραβεία και 9 Υποψηφιότητες

-Cannes Film Festival 2019, Υποψήφιο για Queer Palm

-Chicago International Film Festival 2019, Βραβείο Gold Q-Hugo

-LesGaiCineMad, Madrid International LGBT Film Festival 2019, 3 Βραβεία, Κοινού-Επιτροπής-Ηθοποιός.

-Minsk International Film Festival 2019, Βραβείο Καλύτερος ηθοποιός ο Levan Gelbakhiani.

-Montréal Festival of New Cinema 2019 Βραβείο Ειρήνης

-NewFest: New York's LGBT Film Festival 2019, Βραβείο Κοινού

-Odessa International Film Festival 2019, 3 Βραβεία, Διεθνές Διαγωνιστικό, Καλύτερος ηθοποιός και Μέγα Βραβείο.

-Sarajevo Film Festival 2019, Βραβείου Καλύτερου ηθοποιού στον Levan Gelbakhiani.

-Seville European Film Festival 2019, 2 Βραβεία, Κοινού και Βραβείο Ocana

-Valladolid International Film Festival 2019, 2 Βραβεία, Στον Levan Akin και στον Levan Gelbakhiani.

Ο Μεράμπ χορεύει από μικρός μαζί με τη Μέρι στην ακαδημία χορού της Τιφλίδας και είναι έτοιμος να διεκδικήσει μια περιζήτητη θέση σολίστα. Όλα ανατρέπονται όμως όταν εμφανίζεται στη σχολή ο χαρισματικός Ιρακλί.

Πλήθος φεστιβαλικών βραβείων για μια ευαίσθητη ιστορία ενηλικίωσης που συνδυάζει την αναζήτηση ερωτικής ταυτότητας με τη σχέση κομφορμισμού και πολιτιστικής παράδοσης.

Η ταινία συμμετείχε επίσημα στο 72ο Φεστιβάλ των Καννών και είναι υποψήφια για το Όσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας για το 2020.

Μια ταινία για τη σύγκρουση της παράδοσης με το νέο, για την αμφισβήτηση των κοινωνικών καταναγκασμών με όχημα την αγάπη για την τέχνη του Χορού.

Τολμηρή και βαθιά υπαρξιακή. Flip Screen.

Καθηλωτική. Screen Daily

Μια γενναία, επικαιρη και επαναστατική ταινία. Awardswatch.

Οι 16 διαφορετικοί εθνικοί χοροί της Γεωργίας αντανακλούν στο τελετουργικό τους μια (ηρωική) ιστορία αιώνων, όπως

όλοι άλλωστε οι φολκλορικοί χοροί ανά τον κόσμο, με ξεκάθαρο ρόλο για το κάθε φύλο. **Αλλά τώρα, «στην εποχή της παγκοσμιοποίησης», όπως λέει κι ένας παπάς στην ταινία, «ο άντρας έπαψε πια να είναι άντρας και η γυναίκα γυναίκα».** Ο γεωργιανός καταγωγής Σουηδός Λεβάν Ακίν διαλέγει τους δημοτικούς χορούς της πατρίδας του ως σημείο αναφοράς σε μια ισχυρή παράδοση μέσω της οποίας πολιτιστικές μνήμες και στερεότυπα συμπεριφοράς («οι άντρες πρέπει να ελέγχουν τα συναισθήματά τους») περνούν από γενιά σε γενιά. Και βάσει τον ήρωά του, έναν νεαρό που σπουδάζει στην ακαδημία χορού της Τιφλίδας και είναι έτοιμος να διεκδικήσει μια περιζήτητη θέση σολίστα, να «χάνει τον κόσμο κάτω από τα πόδια του» όταν εμφανίζεται στη σχολή ο χαρισματικός Ιρακλί. Η μεταξύ τους έλξη εξελίσσεται σε μια ευαίσθητη ιστορία ενηλικίωσης που συνδυάζει την αναζήτηση ερωτικής ταυτότητας με τη σχέση κομφορμισμού και παράδοσης, **διατηρώντας μέχρι (του συγκινητικού) τέλους τη σωστή ισορροπία ψυχολογικού δράματος και κοινωνικής κριτικής.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Γεωργιανή ταινία που η Σουηδία υπέβαλε για το Όσκαρ.

Κι όλα αυτά, λόγω του ομοφυλοφιλικού στοιχείου, όπου οι Γεωργιανοί ιθύνοντες απέρριψαν την εκπροσώπηση και δεν δέχτηκαν ούτε καν το ταξίδι για τις Κάννες, κι υποχρεώθηκαν οι συντελεστές να το κάνουν ίδιοι εξόδοις. Κι έτσι, το ανέλαβε η Σουηδία, μια κι υπάρχουν Σουηδοί χρηματοδότες κι ο Γεωργιανός σκηνοθέτης Λεβάν Ακίν ζει εκεί, έχει γεννηθεί εκεί, είναι Σουηδός υπήκοος αλλά ήθελε να κάνει κάτι για τη χώρα καταγωγής του. Για τις ρίζες του. Κι η Σουηδία με τη σειρά της, προσπέρασε δικές της ταινίες, καθεαυτού δικές της, κι υιοθέτησε την γεωργιανή την οποία ανέλαβε υπό την προστασία της και της δώρισε τη σημαία της για τη διαδρομή από το Φεστιβάλ ως το Ξενογλωσσο Όσκαρ 2020.

Κι αυτό που έκανε ο Λέβαν Ακίν είναι κάτι πέραν της ομοφυλοφιλίας, η οποία εμπλέκεται στο σενάριο ως ένα love story, το οποίο, όμως, γεννιέται μέσα από την ίδια την παράδοση κι η παράδοση είναι ο χορός. Είναι ένα φιλμ πάνω στους γεωργιανούς χορούς, στην κουλτούρα της Γεωργίας γύρω από την έννοια «χορός» και στο πώς αντιλαμβάνονται την Τέχνη του Χορού αλλά και τις λαϊκές χορευτικές παραδόσεις.

Από το ξεκίνημα η ταινία μας δίνει την βασική πληροφορία (στη Σουηδία έχει σπουδάσει ο Λέβαν Ακίν, που διδάσκονται τα πάντα, όλα τα είδη και όλα μα όλα τα ξεκινούν από την Παραγωγή και το Σενάριο), για τις περί χορού αντιλήψεις. Ότι δηλαδή στο χορό δεν αναζητούν την τελειότητα, αυτή φερειπείν που ζητούν οι Ρώσοι στη δική τους σχολή μπαλέτου κι οι υπόλοιποι που ακολουθούν τα ανάλογα βήματα ώστε ζητούμενο να είναι η τελειότητα. Στη Γεωργία ο χορός δεν νοιάζεται για την τελειότητα αλλά για την ανδρική έκφραση του σώματος. Είναι το τι θα πει το σώμα καθώς στροβιλίζεται κι εκφράζεται κι όχι οι τεχνικές και τα υποδεκάμετρα. Κάτι ανάλογο που συμβαίνει και στους δικούς μας λαϊκούς χορούς, οι οποίοι ακολουθούν την παρουσία του σώματος κι όχι την τελειότητα ή την αρμονία του μπαλέτου.

Ετσι πάνω σε αυτή τα αρχική πληροφορία, το σενάριο μας μπάζει σε ένα χοροδιδασκαλείο όπου ο κεντρικός ήρωας, ο Μεράμπ, που τον παίζει ο αποκαλυπτόμενος στο φιλμ αυτό Λεβάν Γιελμπακιάνι, ο οποίος προτάθηκε για την ερμηνεία του στα φετινά βραβεία της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου, διαθέτει ένα εξαιρετικό ταλέντο το οποίο

δεν μπορεί να περιοριστεί σε αυτούς τους καθορισμένους κανόνες. Ο Μεράμπ έχει κλίση από μικρός για το κλασικό μπαλέτο, για τις άλλες κινήσεις του σώματος κι αντιμετωπίζει προβλήματα. Τα προβλήματα θα διογκωθούν όταν έρθει στη Σχολή ο Ηρακλής, ο οποίος διαθέτει τα προσόντα εκείνα που οι κανονισμοί θέλουν, μόνο που ανάμεσα στον Μεράμπ και στον Ηρακλή, η σχέση ανταγωνισμού θα εξελιχθεί σε ερωτική. Με ό,τι περιλαμβάνει. Όχι μόνο τη σεξουαλική έλξη αλλά και το παραπέρα στάδιο, της Αγάπης και τα εμπόδια στο να σταθεί και ως Σχέση.

Η σεναριακή, όμως ανάπτυξη (ο σκηνοθέτης είναι κι ο συγγραφέας του σεναρίου), δεν έχει ως αυτοσκοπό το love story. Αυτό υπάρχει ως κινητήριοι μοχλός κατά την εξέλιξη διότι μέσα από αυτή την αφορμή εξετάζονται δραματουργικά και τα όσα τους περιβάλλουν και ειδικά τον Μεράμπ, από το οικογενειακό περιβάλλον ως τη σχολή, κι από τους γείτονες ως το περιβάλλον του Ηρακλή και όλα σχετίζονται με τον χορό και την παράδοση αλλά κι η παράδοση σχετίζεται, με τη σειρά της, με την κοινωνία και με τα πρότυπα.

Είναι μία από τις καλύτερες ταινίες που είδα φέτος στη λίστα των σχεδόν 60 ταινιών που είχαμε για τα Ευρωπαϊκά Βραβεία και την ξεχώρισα επειδή με τόσο ευαίσθητο τρόπο έφτιαχνε μια ιστορία που αγγίζει αλλά κυρίως εμπνεόταν κι από μια παράδοση που μας είναι άγνωστη και που μπορεί ο κάθε θεατής να αναλογιστεί και τις παραδόσεις τι σημαίνουν και πόσο περιοριστικές γίνονται όταν κάποια άτομα πάνε να σπάσουν αυτούς τους νόμους. Κι η ρωγμή εδώ δεν έχει ξεκινήσει με τον απαγορευμένο έρωτα και τη στάση της χώρας απέναντι στο θέμα αλλά με το ότι ένα παιδί που μαθαίνει χορό, εκδηλώνει ένα ταλέντο για πολύ παραπέρα που οι νόρμες της χορευτικής παράδοσης δεν το δέχονται και το απορρίπτουν, Κατεπέκταση, απορρίπτεται κι ο,τιδήποτε άλλο βγαίνει μέσα από τα οποία στερεότυπα.

Η επιτυχία του σεναριογράφου- σκηνοθέτη Λεβάν Ακίν είναι πως μας τα δίνει όλα αυτά με πολύ ωραία γραμμένο το story, την υπόθεση και κατεπέκταση το σενάριο, πως κάθε σκηνή προχωράει την αμέσως προηγούμενη κι ότι το ενδιαφέρον όχι μόνο δεν χάνεται ποτέ αλλά διαρκώς όλο και κλιμακώνεται, συμπτάσσουμε με τον ανάγλυφα δοσμένο κι ολοκληρωμένο ως άνθρωπο ήρωα, ζούμε κι εμείς την κάθε στιγμή και συγχρόνως μπαίνουμε και στα μυστικά μιας παράδοσης και της σημασίας μιάς Τέχνης, με τα μυστικά της αλλά και τις επιπτώσεις της.

Κι ως ταινία επίσης, ξεφεύγει από τα στερεότυπα, αν κι η ερωτική ιστορία κατά ένα τρόπο μπορεί να θυμίζει το «Να με φωνάξεις με το όνομά σου», που είχε χαρίσει το Όσκαρ Σεναρίου εκ Διασκευής στον Τζέιμς Άιβορι. Ναι, τελικά το σενάριο εκείνο σφράγισε έναν τρόπο οπότε αυτό που χρησίμευσε ως φάρος για την ταινία γίνεται εν μέρει και μέτρο σύγκρισης... Δεν συμφωνώ αλλά δεν μπορώ να μην παραδεχτώ κι ότι ισχύει. Ως επίπτωση, δεν την μειώνει σε τίποτα στο να είναι μία από τις καλύτερες του ευρωπαϊκού, φετινού ρεπερτορίου

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΙΜΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

LEVAN AKIN

Γεννήθηκε το 1979 στη Στοκχόλμη, Σουηδία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει πολλά Βραβεία και Υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** 2019 And Then We Danced, 2015 Cirkeln, 2012 Åkta människor (TV Series), 2011 Anno 1790 (TV Series), 2011 Katinkas kalas, 2008-2010 Andra Avenyn (TV Series), 2009 Livet i Fagervik (TV Series), 2008 De sista sakerna (Short), 2007 Labyrinth mobisodes (TV Series short).